

584], Ravenstein'i „migratsiooniseadusi“ [31], Hansen'i „kolme rahvas-
tikuastme“ ning „rahvastikuhoovuse“ teooriat [11], Bücher'i „vastuhoo-
vuse“ teooriat [9] ja Ammon'i „loomuliku valiku“ teooriat [3, vt. ka 4].
Leides varsti Hasse, Ballod'i [6], Kuczynski [21], Bleicher'i, Allendorf'i
[2] j. m. t. poolt elavat arvustamist, on neid mõnel määral impressio-
nistlikke „seadusi“ ning „seaduspärasid“ hiljem märgatavalt korrigeeri-
tud ja teisendatud [vt. lähemalt 14, 34—36, 38 ja 53—55, eriti 35, lk. lk.
525—636], maalt linnadesse rännete tõusu ja ulatuse fakt on jäänud aga
püsima.

Sotsiaalteaduslike uurimuste pingus huvi siserännete probleemide
vastu 19. sajandi lõpul ja selle järellainetus 20. sajandi algul vaibus maa-
ilmasõja aastakümnel, tõustes uuesti möödunud ning käesoleval detsen-
nil. Hoogsa tõuke selleks andis pealemaailmasõjaaegne sotsiaalne ümber-
kihitumine paljudes maades ja ülemaailmik majanduskriis, millega kaa-
sas käis töötaolu ja märgilisi rändeid. Samas suunas mõjus jätkuv lin-
nastumine koos siserännete tähenduse tunnetamisega tööturu tasandusel
või selle häirete puhul. Ühtlasi on siserännete uurimine omandamas tea-
tavat rakendusteaduslikku värvingut ja sotsiaalpoliitilisest seisukohast
muutumas palju praktilisemaks, nagu see nähtub mitmetest vastsetest
uurimustest [vt. näit. Webb, 45—46 ja Willeke, 52].

Ühenduses migratsioonide ja sotsiaalse mobiliteedi uurimise tihene-
misega ja süvenemisega on rohkem valgust toodud ka nn. „sotsiaalse
ruumi“ mõistesse ja selles ruumis toimuvate liikumiste iseloomustusse.
Tõsi küll, sotsiaalse ruumi mõiste on tuntud juba Descartes'ist, Leib-
nitz'ist ja teistest 17. sajandi mõtlejaist saadik, kuid hoolimata sellest on
sotsiaalteadusliku uurimise selgus pikki aegu kannatanud ruumimõiste
udususe tõttu. See, mida ebaselgelt ning kõikuvalt on nimetatud „sot-
siaalseks ruumiks“, on pannud nii mõnegi kahtlevalt küsitlenu, kas ei
ole siin tegemist vaid inimese „näiva ruumi“ „endaruumi“ nähtustega,
mis ei kõnele ülesubjektiivse ruumifakti kasuks ja mille tõepärasus ei
leia kinnitust korrespondeerivas antus.

„Sotsiaalse ruumi“ mõiste ja ta rakenduslaad on erinevail autoreil
tõepoolest sageli lahkuminev ja ebaühtlane. Selle tõendamiseks piisab
mõningaist näiteist. Geograafidest oli Ratzel esimesi, kui mitte esimene,
kes käsitas sotsiaalse ruumi küsimust. Ratzel leidis, et „ruum, milles lii-
guvad sotsiaalse maailma kujundid, ei kattu füüsikalise ruumiga; ta ei
ole tühi anum, mis inimtäidisest teravalt eraldatuna kujutab vaid väliseid
mõõtmeid; ta on inimese enda substantsiaalne realiteet, millest igäüks
osa võtab — ruumiidees nähtuna vaimne dimensioon, mille kooselavad
inimesed on üles ehitanud psüühiliste vahenditega“ [29, lk. 262]. Sotsio-